

Daniels Bog - Nummer et hundrede og fireoghalvfjerds

Profetiske indsigter og guddommelige åbenbaringer: Forståelsen af Daniels syn og dets implikationer for de sidste dage

Jeff Pippenger
2024-04-04

Når vi tager fat på den tredje stedfortræderkrig, som er fremstillet i vers tretten til femten, vil vi minde os selv om, hvad der har ledt frem til disse vers. I kapitel ti modtager Daniel sit sidste syn, og derved bliver han identificeret som én, der forstår både de indre og de ydre profetiske syner. Det hebraiske ord „dabar“, som betyder „ord“, er oversat med „ting“. I kapitel ni, da Gabriel kom for at give Daniel forståelse af synet om de to tusind tre hundrede dage, blev det hebraiske ord „dabar“ oversat med „anliggende“.

Ja, mens jeg endnu talte i bøn, kom den mand Gabriel, som jeg havde set i synet ved begyndelsen, flyvende med hast, og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet. Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg kommet ud for at give dig indsigt og forstand. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; thi du er højt elsket; forstå derfor sagen og giv agt på synet. Daniel 9:21–23.

Da Gabriel sagde til Daniel, at han skulle „forstå ordet og agte på synet“, blev det hebraiske ord „biyn“ oversat både som „forstå“ og som „agte på“. Ordet betyder mentalt at adskille. Gabriel meddelte Daniel, at han skulle foretage en mental adskillelse mellem „dabar“, oversat som „ordet“, og „mareh“, oversat som „synet“. For at kunne forstå den tydning, som Gabriel gav Daniel angående profetien om to tusind tre hundrede år, måtte Daniel erkende sondringen mellem det profetiske syn, fremstillet som „ordet“, og det profetiske „mareh“-syn. „Ordet“, som er „dabar“, med betydningen ord, repræsenterer den ydre profetiske linje, og „mareh“-synet repræsenterer den indre profetiske linje.

I Daniels tiende kapitel er den første sandhed, som åbenbares for den, der gransker profetien, at Daniel repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som forstår både de indre og de ydre profetiske linjer.

I Persiens konge Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som blev kaldt Beltsassar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fik indsigt i synet. Daniel 10:1.

„Tingen“ er det hebraiske ord „dabar“, og „synet“ er „mareh“-synet. Som profet repræsenterer Daniel Guds folk i de sidste dage, hvis fuldkomne opfyldelse er de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Kyros' tredje regeringsår placerer Daniel i den reformlinje, som begyndte ved endens tid i 1989. I „de dage“, der repræsenterer historien fra 1989 til den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, sørgede Daniel i tre uger. I reformlinjen for de et hundrede og fireogfyrre tusinde

markerer sørgeperioden de tre og en halv dag, hvor de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve ligger døde på gaden. Gaden i den store stad Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet, er også Ezekiels dal med døde, tørre ben.

I kapitel ti forvandles Daniel til Kristi billede og berøres tre gange, før Gabriel tyder det syn, som Daniel så. Synet frembragte en adskillelse mellem to klasser af tilbedere. Det evige evangelium frembringer altid to klasser af tilbedere. Daniel repræsenterede den klasse af tilbedere, som fremstilles som de hundrede og fireogfyre tusinde, i modsætning til den klasse, der flygtede i frygt for synet.

Forud for kapitel ti kom Gabriel tre gange til Daniel for at tyde et syn. Han tydede synene i kapitel syv og otte, som illustrerede bibelprofetiens riger både i deres politiske fremtræden (kapitel syv) og i deres religiøse fremtræden (kapitel otte). Derpå tydede Gabriel i kapitel ni profetien om de to tusind tre hundrede år. Gabriel kommer i kapitel ti for at fuldende den tydning, som blev efterladt ufuldstændig i kapitel ni, og for at give Daniel tydningen af det syn, som frembragte de to klasser af tilbedere. Gabriel giver først Daniel en generel oversigt over synet i vers fjorten.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal overgå dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10,14.

Synet af Kristus, som frembragte to klasser af tilbedere, repræsenterer det, som skal overgå Guds folk i de sidste dage. Fortolkningen af kapitel syv og otte var en fortolkning af den historie, som var fremstillet ved de rigers opkomst og fald, der omtales i Bibelens profeti, som henholdsvis blev illustreret ved rovdyr og helligdomsdyr. Fortolkningen af kapitel ni var en detaljeret redegørelse for de forskellige profetiske tidsperioder, som var repræsenteret inden for profetien om de to tusind og tre hundrede år. På en eller anden måde repræsenterede synet af den herliggjorte Kristus i kapitel ti det, som skal overgå Guds folk i de sidste dage. Før Gabriel begynder på den detaljerede fremstilling af historien, som er fortolkningen af synet af den herliggjorte Kristus, minder han Daniel om, at han allerede har fortalt Daniel, hvad fortolkningen repræsenterer.

Da sagde han: Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig? Og nu vil jeg vende tilbage for at kæmpe mod Persiens fyrste; og når jeg er draget bort, se, da skal Grækenlands fyrste komme. Daniel 10:20.

Gabriel minder Daniel om, at han i vers fjorten havde sagt til Daniel, at han var kommet for at give Daniel forståelse af, hvad der skal vederfares Guds folk i de sidste dage, og han forventede, at Daniel skulle placere den følgende fremstilling af den profetiske historie i den sammenhæng. Daniel havde søgt en særlig forståelse fra den første dag, da han begyndte at sørge.

Da sagde han til mig: Frygt ikke, Daniel; for fra den første dag, da du satte dit hjerte på at forstå og at ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Persiens rige stod mig imod i enogtyve dage; men se, Mikael, en af de fornemste fyrster, kom mig til hjælp; og jeg blev dér hos Persiens konger. Daniel 10:12, 13.

Efter Daniels tre ugers sorg så han synet af Kristus, som profetisk stemte overens med det syn af Kristus, som Johannes på Patmos havde været vidne til.

Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Denne beskrivelse ligner den, som Johannes gav, da Kristus blev åbenbaret for ham på øen Patmos. Vor Herre kommer nu sammen med en anden himmelsk sendebud for at lære Daniel, hvad der skulle finde sted i de sidste dage. Denne kundskab blev givet til Daniel og nedskrevet ved inspiration for os, til hvem verdens ender er kommet.

„De store sandheder, som verdens Genløser har åbenbaret, er for dem, der søger sandheden som efter skjulte skatte. Daniel var en gammel mand. Hans liv var blevet tilbragt midt iblandt en hedensk hoffs fascinationskraft, hans sind bebyrdet med et stort riges anliggender; dog vender han sig bort fra alt dette for at ydmyge sin sjæl for Gud og søge kundskab om den Højestes hensigter. Og som svar på hans bønner blev lys fra de himmelske sale meddelt til dem, som skulle leve i de sidste dage. Med hvilken inderlig alvor bør vi da ikke søge Gud, at han må åbne vor forstand, så vi kan fatte de sandheder, der bringes os fra Himmelen.”

“Og jeg, Daniel, så alene synet; thi de mænd, som var med mig, så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så de flygtede og skjulte sig ... Og der blev ingen styrke tilbage i mig; thi min skønhed blev i mig forvandlet til fordærv, og jeg beholdt ingen styrke.’ Således vil erfaringen være for enhver, som er virkelig helliggjort. Jo klarere deres opfattelse er af Kristi storhed, herlighed og fuldkommenhed, desto mere levende vil de se deres egen svaghed og ufuldkommenhed. De vil ikke nære nogen tilbøjelighed til at gøre krav på en syndfri karakter; det, som har syntes ret og skønt hos dem selv, vil i modsætning til Kristi renhed og herlighed kun fremtræde som uværdigt og forgængeligt. Det er, når mennesker er adskilt fra Gud, når de har meget uklare forestillinger om Kristus, at de siger: ‘Jeg er syndfri; jeg er helliggjort.’”

„Gabriel viste sig derpå for profeten og talte således til ham: ‘O Daniel, du højt elskede mand, forstå de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; thi til dig er jeg nu udsendt.’ Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Da sagde han til mig: ‘Frygt ikke, Daniel; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte til at forstå og til at ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld.’”

„Hvilken stor ære blev ikke vist Daniel af Himlens Majestæt! Han trøster sin skælvende tjener og forsikrer ham om, at hans bøn blev hørt i Himlen, og at englen Gabriel som svar på denne inderlige bøn blev sendt for at påvirke den persiske konges hjerte. Monarken havde modstået Guds Ånds indtryk gennem de tre uger, mens Daniel fastede og bad, men Himlens Fyrste, ærkeenglen Mikael, blev sendt for at vende den stivnakkede konges hjerte, så han kunne foretage en afgørende handling som svar på Daniels bøn.“

“Og da han talte sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, der lignede menneskenes sønner, rørte ved mine læber.... Og sagde: O du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig; vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale; thi du har styrket mig.’ Så stor var den guddommelige herlighed, der blev åbenbaret for Daniel, at han ikke kunne udholde synet. Da tilslørede Himmelens sendebud glansen fra sit åsyn og viste sig for profeten som ‘en, der lignede menneskenes sønner’. Ved sin guddommelige kraft styrkede han denne mand af retskaffenhed og tro, så han kunne høre det budskab, der blev sendt til ham fra Gud.

“Daniel var en hengiven tjener for den Højest. Hans lange liv var fyldt med edle tjenestegjæringer for sin Herre. Hans rene karakter og urokkelige troskap overgås bare av hans ydmykhet i hjertet og hans angerfullhet for Gud. Vi gjentar: Daniels liv er en inspirert illustrasjon av sann helliggjørelse.” Review and Herald, 8. februar 1881.

Daniels erfaring i kapitel ti representerer Guds folk i de sidste dage, som ligesom Daniel og Johannes forstår Jesu Kristi Åbenbaring. Nøglen til at placere Daniel i den profetiske historie, hvor hans erfaring befinner sig, bygger på det forhold, at han var i sorg, og at Mikael blev sendt ved afslutningen af de enogtyve dage. I det første vers nedskriver Daniel, at han havde forståelse af både profetiens indre og ydre syner. Forud for de enogtyve dage havde Daniel en ufuldstændig forståelse af de to syner, men ved Gabriels fortolkning fatter Daniel fuldt ud “tingen” og “synet” som forskellige åbenbaringer.

„Da tiden nærmede sig for afslutningen på de halvfjerds års fangenskab, blev Daniels sind stærkt optaget af Jeremias’ profetier. Han så, at tiden var nær, da Gud igen ville sætte sit udvalgte folk på prøve; og med faste, ydmygelse og bøn bønfuldt han Himmels Gud på Israels vegne med disse ord: ‘Herre, du store og frygtelige Gud, som holder pagt og miskundhed mod dem, der elsker ham, og mod dem, der holder hans bud’; vi har syndet og gjort misgerning, og vi har handlet ugudeligt og gjort oprør, idet vi er veget bort fra dine forskrifter og fra dine domme; heller ikke har vi hørt på dine tjenere profeterne, som talte i dit navn til vore konger, vore fyrster og vore fædre og til hele landets folk.’

„Læg mærke til disse ord. Daniel forkynder ikke sin egen trofasthed for Herren. I stedet for at gøre krav på at være ren og hellig identificerer han sig med de virkelig syndige i Israel. Den visdom, som Gud meddelte ham, var lige så langt ophøjet over verdens vise mænds visdom, som lyset fra solen, der skinner på himlen ved middagstid, er klarere end den svageste stjerne. Men overvej den bøn, der udgår fra denne af Himlen så højt begunstigede mands læber. Med dyb ydmygelse, med tårer og med hjertets sønderrivelse bønfalder han for sig selv og for sit folk. Han blotlægger sin sjæl for Gud, idet han bekender sin egen usselhed og anerkender Herrens storhed og majestæt.“

„Hvilken alvor og inderlig glød kendetegner hans bønner! Han kommer Gud nærmere og nærmere. Troens hånd rækkes opad for at gribe den Højstes aldrig svigtende løfter. Hans sjæl kæmper i angst. Og han har beviset for, at hans bøn er hørt. Han føler, at sejren er hans. Hvis vi som et folk ville bede, som Daniel bad, og kæmpe, som han kæmpede, idet vi ydmygede vore sjæle for Gud, ville vi erfare lige så tydelige svar på vore bønner, som dem der blev givet til Daniel. Hør, hvordan han fremfører sin sag ved Himmels domstol:“

“O min Gud, bøj dit øre og hør; oplad dine øjne og se vore ødelæggelser og den stad, som er kaldt med dit navn; thi vi frembærer ikke vore bønner for dit åsyn på grund af vore retfærdigheder, men på grund af din store barmhjertighed. O Herre, hør; O Herre, tilgiv; O Herre, lyt og grib ind; tøv ikke, for din egen skyld, o min Gud; thi din stad og dit folk er kaldt med dit navn. Og mens jeg talte og bad og bekendte min synd og mit folks synd, ... kom den mand Gabriel, som jeg havde set i synet i begyndelsen, og fløj hastigt hen og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet.”

“Mens Daniels bøn stiger frem, kommer englen Gabriel susende ned fra de himmelske sale for at fortælle ham, at hans bønner er hørt og besvaret. Denne mægtige engel er blevet udsendt for at give ham indsigt og forståelse,—for at åbne de kommende tidsaldres mysterier for ham. Således blev Daniel, mens han alvorligt søgte at kende og forstå sandheden, ført ind i fællesskab med Himmelens udsendte sendebud.

Guds mand bad ikke om en flugt af lykkelig følelse, men om kundskab om den guddommelige vilje. Og han ønskede denne kundskab ikke blot for sig selv, men for sit folk. Hans store byrde gjaldt Israel, som ikke i den strengeste forstand holdt Guds lov. Han erkender, at alle deres ulykker er kommet over dem som følge af deres overtrædelser af denne hellige lov. Han siger: »Vi har syndet, vi har handlet ugudeligt.... På grund af vore synder og vore fædres misgerninger er Jerusalem og dit folk blevet til spot for alle dem, som er omkring os.« De havde mistet deres særegne, hellige karakter som Guds udvalgte folk. »Nu derfor, vor Gud, hør din tjeners bøn og hans påkaldelser, og lad dit ansigt lyse over din helligdom, som ligger øde.« Daniels hjerte vendes med intens længsel mod Guds ødelagte helligdom. Han ved, at dens fremgang kun kan genoprettes, når Israel omvender sig fra sine overtrædelser af Guds lov og bliver ydmygt, trofast og lydigt.

Som svar på hans bøn modtog Daniel ikke blot det lys og den sandhed, som han og hans folk havde størst behov for, men også et syn på fremtidens store begivenheder, ja, helt frem til verdens Forlørsers komme. De, som gør krav på at være helliggjorte, men som ikke har noget ønske om at ransage Skrifterne eller at kæmpe med Gud i bøn for en klarere forståelse af Bibelens sandhed, ved ikke, hvad sand helliggørelse er.

„Alle, som med hjertet tror Guds ord, vil hunge og tørste efter kundskab om hans vilje. Gud er sandhedens ophav. Han oplyser den formørkede forstand og giver det menneskelige sind kraft til at fatte og forstå de sandheder, som han har åbenbaret. “

Daniel talte med Gud. Himmelen blev åbnet for ham. Men de høje æresbevisninger, der blev ham til del, var frugten af ydmygelse og alvorlig søgen. Han mente ikke, som mange gør i vor tid, at det er uden betydning, hvad vi tror, blot vi er oprigtige og elsker Jesus. Sand kærlighed til Jesus vil føre til den mest nøje og alvorlige granskning af, hvad der er sandhed. Kristus bad om, at hans disciple måtte helliges ved sandheden. Den, som er for doven til at foretage en ængstelig, bedende søgen efter sandheden, vil blive overladt til at modtage vildfarelser, som vil vise sig at blive hans sjæls ruin.

„På tiden for Gabriels besøg var profeten Daniel ikke i stand til at modtage yderligere undervisning; men nogle få år senere, idet han ønskede at vide mere om emner, som endnu ikke var fuldt forklaret, gav han sig på ny til at søge lys og visdom fra Gud. ‘I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet velsmagende brød, hverken kom kød eller vin i min mund, og jeg salvede mig slet ikke Så løftede jeg mine øjne og så, og se, en mand, klædt i linned, hvis hofter var omgjordede med fint guld fra Ufas. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets udseende, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder som skinnende kobber, og lyden af hans ord som lyden af en stor menneskemængde.’

”Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Denne beskrivelse ligner den, som Johannes gav, da Kristus blev åbenbaret for ham på øen Patmos. Vor Herre kommer nu med en anden himmelsk sendebud for at lære Daniel, hvad der skulle ske i de sidste dage. Denne kundskab blev givet Daniel og nedskrevet ved inspiration for os, til hvem verdens ender er kommet.”
Review and Herald, 8. februar 1881.

Den fortolkning, som Gabriel, „himlens udsendte sendebud“, bragte til Daniel, var fuldendelsen af den fortolkning, han var begyndt at give Daniel i kapitel ni. Metoden „linje på linje“ kræver, at vi sammenholder fortolkningen og de tilhørende omstændigheder i både kapitel ni og ti for ret at udlægge den profetiske illustration. Det er i denne fortolkning, at synene om floderne Ulai og Hiddekel forenes.

Daniel havde ud fra Jeremias’ og Moses’ bøger forstået, at Guds folks udfrielse var nær. Herved repræsenterer Daniel Guds folk i de sidste dage, som forstår, at den endelige udfrielse af Guds folk er nær. Dette folk i de sidste dage vil erkende, at de er blevet åndeligt spredt, således som det fremstilles ved Daniel, der var blevet spredt ind i slaveriet under de halvfjerds års fangenskab i Babylon. De vil da forstå, at de ligesom Daniel må give det svar på deres spredte tilstand til kende, som stemmer overens med det lægemiddel, der er fremstillet ved de „syv tider“ i tredje Mosebog, kapitel seksogtyve.

Når den ydmyghedserfaring, som Daniel repræsenterer, og som kræves af det lægemiddel, der fremstilles i Tredje Mosebog seksogtyve, kommer til udtryk i de sidste dage, vil Guds folk i de sidste dage have sørget i en bestemt tidsperiode. Denne tidsperiode afsluttes, når ærkeenglen Mikael stiger ned.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Og I skal gå til grunde blandt hedningefolkene, og jeres fjenders land skal fortære jer. Og de af jer, som bliver tilbage, skal svinde hen i deres misgerning i jeres fjenders lande; og også i deres fædres misgerninger skal de svinde hen sammen med dem. Hvis de bekender deres misgerning og deres fædres misgerning, med det troløshedsbrud, hvormed de handlede troløst imod mig, og også at de vandrede mig imod; og at også jeg vandrede dem imod og bragte dem ind i deres fjenders land; hvis da deres uomskårne hjerter bliver ydmyget, og de da tager straffen for deres misgerning på sig: da vil jeg komme min pagt med Jakob i hu, og også min pagt med Isak, og også min pagt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. Men landet skal forlades af dem og nyde sine sabbater, mens det ligger øde uden dem; og de skal tage straffen for deres misgerning på sig, fordi, ja fordi de forkastede mine domme, og fordi deres sjæl væmmes ved mine vedtægter. Men trods alt dette, når de er i deres fjenders land, vil jeg ikke forkaste dem, heller ikke vil jeg væmmes ved dem, så jeg tilintetgør dem fuldstændigt og bryder min pagt med dem; thi jeg er Herren deres Gud. Men for deres skyld vil jeg komme pagten med deres forfædre i hu, dem som jeg førte ud af Egyptens land for hedningefolkenes øjne, for at jeg måtte være deres Gud: jeg er Herren. 3 Mosebog 26:38–45.